

De eerste druppel

LIBERTY BIESMA

De eerste Druppel

“Onze meest verborgen tranen zoeken nimmer onze ogen.”

Kahlil Gibran

‘Verscheurd, zo voelde het.’ Mijn ogen beginnen te zwellen als tranen van oud verdriet beginnen te stromen. Nauwkeurig speurt hij iedere centimeter van mijn gezicht af, hopend op een teken van vergiffenis.

‘Ik ben zo stom geweest,’ zucht hij diep. ‘Ik schaam me dood. Ik heb er nooit bij stilgestaan hoe het voor jou heeft gevoeld.’ Hij knijpt zijn ogen dicht tegen het felle licht van de midzomerzon, neemt een slok van zijn alcoholvrije bier en kijkt verloren naar de grond. Rode vlekken kleuren zijn gezicht.

‘Niemand had ik meer, Dennis. Niemand.’ Starend volg ik de zoute druppels die op mijn vingertoppen landen. ‘Werkelijk iedereen die ik kende, liet me vallen. Liepen me voorbij op straat. Al die zogenaamde ooms en tantes waarmee we zondags met das en tas langs de deuren liepen, de broertjes en zusjes zoals wij die kenden, waren van de een op de andere dag verdwenen. Ze groetten niet meer, draaiden hun hoofd om op straat. Ik mocht het zelf uitzoeken. Vijfentwintig jaar oud en alleen op de wereld in een wereld die ik niet kende. Mijn vader die zei dat ik dood voor hem was. Mijn moeder, haar ogen furieus. “Jij hebt er zelf voor gekozen! Jij hebt de enige ware God verlaten. Niet wij, maar jij hebt dit allemaal veroorzaakt.” Voor mij geen kans meer op eeuwig leven. Ik was slechte omgang, een risico, iemand waar je vanaf moet. Dood in de ogen van mijn ouders, veroordeeld door iedereen die ik kende en uitgespuugd door de broer waar ik zielsveel van hield. Een oordeel waarvoor? Voor een leven in een paradijs, onder de tirannieke heerschappij van de liefdevolle God Jehovah die van plan is de complete mensheid te vernietigen, behalve zijn exclusieve groep getuigen?’

‘Ik heb je blindelings veroordeeld. Jij was de klootzak die mij in de steek heeft gelaten. Ik heb er zelfs nooit aan gedacht wat de reden was dat je de religie verliet. Ik oordeelde en liet je vallen, zoals iedereen.’

De spanning is hoorbaar in mijn stem als ik antwoord geef op de vraag die nooit gesteld is. ‘Ik kon gewoon niet doorgaan met leven volgens een leer waar ik niet achter stond. Iedere dag voelde ik me meer en meer een huichelaar. Ik stikte er gewoon in. De dogma’s, de kromme verhoudingen tussen man en vrouw, de groep uitverkoren Amerikanen die namens God vertelt wat we moeten doen en denken, en niet te vergeten het verborgen misbruik. Het nimmer afnemende gevoel dat een almachtige God iedere gedachte kan zien, een leven vol schuld, smachtend en biddend om vergeving van fouten die o zo menselijk zijn.’

De tranen vloeien als een lekkende kraan over mijn gezicht wanneer hij zijn armen om me heen slaat. ‘Wil je mij vergeven?’

Voor het eerst in dertig jaar kijk ik diep in de ogen van mijn broer. ‘Dat heb ik al gedaan op het moment dat je weer voor me stond.’